

sluttede sig først senere til Partiet Venstre, men ved den paagældende Lejlighed udtalte han sig ganske vist i den Retning, som det ærede Medlem fremhævede, som Talsmand for, at hvis vi skulde have Militærvæsen i Danmark af nogen Betydning — og det mente han man skulde have —, skulde man søge en Alliancepolitik, thi, sagde Christoffer Hage — det fjøede det ærede Medlem ikke til —, hvis man bærer sig saaledes ad, at man søger at skabe et Militærvæsen i Danmark og saa regner med, at der skal komme nogen og hjælpe os i Farens Stund, saa bliver det saaledes, at vi med Strikken om Halsen, med Kniven paa Struben, skal til at gaa Tiggergang fra Magt til Magt for at søge om Hjælp. Saa bærer vi os ad som den, der i det Øjeblik, Gaarden begyndte at brænde, sendte Bud for at købe en Sprøjte, eller den, der i det Øjeblik, han var i Færd med at gaa til Bunds i Havet, gav sig til at prøve paa at lave et Svømmebælte. Det var den Betragtning, Christoffer Hage den Gang anvendte, og den Betragtning kan ganske vist anvendes med Styrke; den rammer fuldstændig det Forslag, som i Øjeblikket foreligger fra Partiet Venstres Side, og den rammer ogsaa fuldstændig det, som foreligger fra det konservative Folkepartis Side; thi begge disse Forslag bygger paa, at vi skal kunne føre, hvad man kalder et henholdende Forsvar, og saa skal man sidde og tænke paa, om der ikke et eller andet Sted fra kommer dumpende Hjælp ned til os. Overfor dette har vi for vort Vedkommende netop sagt, at et Grundlag, der kunde give en vis Mening i dansk Militærvæsen, var, om man indrettede det paa at give Danmark Værdi i en Alliance med andre; dertil kan dansk Militærvæsen bruges, derved kan et Forsøg paa en Udvikling af dansk Militærvæsen til en vis betydelig Styrke fornuftmæssig begrundes, hvis man gaar ud fra, at der bliver Fornuft i at slutte en saadan Alliance. Jeg tror imidlertid ikke, at den Alliance, som Christoffer Hage i sin Tid anbefalede, var den, som det ærede Medlem ønskede; der er ganske vist en vis Ensartethed paa bestemte Punkter, men den Magt, det drejede sig om, var ikke den samme som den, Christoffer Hage anbefalede. Denne anbefalede nemlig en Alliance med Sverrig og Norge og en dertil knyttet Entente med Tyskland, medens det ærede Medlem, efter hvad jeg forstod, ønskede om muligt en Alliance med Sverige og Norge og en Entente med England. Jeg tør overfor dette sige, at Muligheden for en Alliance med Sverige og Norge foreligger for det første ikke, men selv om den forelaa, ved jeg ikke,

om der vilde foreligge Mulighed for en saadan Entente med England som den, der her er Tale om. Hvis denne Mulighed fandtes, vilde jeg for mit Vedkommende vende mig med den største Bestemthed imod den. Jeg tror, det vil være nyttigt, at det bliver ganske klart, om det ærede Medlem her staar fuldkommen ene med sin Opfattelse indenfor det konservative Folkeparti. De Udtalelser, som er faldet fra Regeringens og Partiet Venstres Side viser tydeligt og klart, at alle Medlemmer der er Modstandere af en saadan Entente-Alliancepolitik, og det maa antages, at det samme gælder det konservative Folkeparti. Ganske vist har det paagældende Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, forbigaaet de paagældende Udtalelser, uden at i alt Fald jeg har faaet Indtryk af, hvad hans Mening var om dem, men jeg maa efter alt, hvad der tidligere er fremkommet, tro paa dette, at man ogsaa fra hele det paagældende Partis Side vender sig mod Tanken om en saadan Alliancepolitik. Og deri tror jeg man handler ret, thi hvis man gik ind i den Art Politik, knyttede man Danmarks Fremtidsskæbne til de vekslende Magtforhold mellem de Magtgrupper, der bestaar eller muligvis kan opstaa, da knyttede man Danmarks Stilling til Bevarelsen af nuværende Alliancer mellem Vestmagterne, som maaske ikke er af saa særdeles varig Karakter. Derfor er der ingen Tilslutning til det ærede Medlems Politik paa dette Omraade. Og man bør drage den Slutning, at dermed bortfalder ogsaa det fornuftmæssige Grundlag for at søge at tilvejebringe et blot nogenlunde stærkt Militærvæsen i Danmark.

Dette til det ærede Medlem. Jeg vil dernæst gerne sige nogle Ord til det ærede Medlem, der talte som Repræsentant for Erhvervspartiet, Hr. Boa. Denne var enig med os i det Grundsynspunkt, at Danmarks Militærvæsen ikke kunde løse egentlige Krigsopgaver, og jeg forstod, at det var ud fra denne Betragtning, han nævnte den Tanke, at man skulde standse Behandlingen af denne Sag og føre Spørgsmaalet tilbage til en ny Kommissionsbehandling. Jeg er ikke vis paa, at det at føre den tilbage til en ny Kommissionsbehandling vil tjene til meget; overfor den Tanke at lade Spørgsmaalet vende tilbage til den samme Kommission og lade os gennemgaa de samme Sandheder, som vi har arbejdet med de tre sidste Aar, tror jeg, at Kommissionens Medlemmer slaar Kors for sig. Hvorvidt det vilde nytte med en anden Kommission, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg skal kun sige, at der forekommer mig